

РЕШЕНИЕ

№ 5976

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7968** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], от П. против Заповед № 5364з – 1224/17.07.2020г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е разпоредено „Продължаване на принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ), за срок от шест месеца, считано от 21.07.2020г., не по-късно от 21.01.2021г.“

В жалбата се поддържат оплаквания, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон, при липса на законоустановени предпоставки за продължаване на срока за принудителното му настаняване в СДВНЧ. Излагат се съображения в тази насока. Навеждат се доводи за нарушено право на защита, съгласно разпоредбата на чл.34, ал. 1 от АПК. Заявено е искане да се отмени оспорената заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат Д. Г., която поддържа жалбата, а в хода по същество развива съображения за нейната незаконосъобразност, с искане да се отмени.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, редовно призован, не се представлява. В писмена защита от 01.10.2020г. оспорва жалбата, като излага доводи за нейната неоснователност и недоказаност. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по делото.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложените доказателства в административната преписка се установява, че със Заповед № 272з – 2073 от 22.07.2019г. на началника на Група „Миграция“ – ОДМВР Х., издадена на основание чл.39а, ал.1, т.2 вр. с чл. 41, т.4 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя е наложена Принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане на чужденец до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Заповедта, видно от отбелязаното върху нея е връчена на лицето срещу подпис, в присъствие на преводач и няма данни да е обжалвана. Във връзка с изпълнението на тази заповед е издадена Заповед № 272з – 2074 от 22.07.2019г. от началника Група „Миграция“ – ОДМВР Х., с която на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т.1 и т.2 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010г. жалбоподателят е настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ за срок от 6 месеца. В заповедта е посочено, че данните за самоличността на лицето са заявени от него, както и, че същият има опасност да се укрие и да се опита да се отклони от наложената принудителна административна мярка, за да напусне Република България и създаване на необходимата организация да бъде изпълнена приложената ПАМ. От приемно-предавателен протокол от 22.07.2019г. се установява, че жалбоподателят е настанен в СДВНЧ.

По отношение на заявление за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е постановен отказ за предоставянето му с Решение № УПХ – 183/29.05.2019г. на Интервюиращ орган към Държавна агенция за бежанците. С решение № 594 от 16.07.2019г. по адм. дело № 690/2019г. на Административен съд – Хасково е отхвърлена жалбата на Б. М. срещу Решение № УПХ – 183/29.05.2019г. Решението на АС – Хасково е окончателно.

Със Заповед рег. № 5364з-362 от 20.01.2020г., на основание чл. 44, ал.8, изр.3-то от ЗЧРБ е продължен срокът за настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок от 6 месеца, считано от 22.01.2020г.

С оспорената заповед № 5364з-1224/17.07.2020г., която се явява трета по ред, на основание чл. 44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължен срокът за настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 21.07.2020г., но не по-късно от 21.01.2021г. Заповедта е издадена въз основа на Предложение рег. № 5364з-12433/17.07.2020г. на началник отдел ПНМ-Д“Миграция“, с което е обоснована необходимостта от продължаване срокът на настаняването на жалбоподателя в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 21.07.2020г., но не по-късно от 21.01.2021г.

При така установеното от фактическа обстановка и при спазване изискванията на чл.168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от лице- адресат на оспорената заповед, в 14 – дневния преклузивен срок и при наличие на правен интерес, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по

следните съображения=

При осъществяване на контрол за законосъобразност на оспорената заповед в посочения по – горе обхват, настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия да издава заповеди от вида на оспорената, чиято компетентност произтича пряко от разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции "Национална полиция", „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. От цитираната разпоредба следва извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК.

Оспорената заповед съответства на изискването за форма по чл. 59, ал.2 от АПК, като е издадена в писмена форма, съдържа всички изискуеми реквизити по т.1- т.8, на същата разпоредба, включително правни и фактически основания за издаването ѝ. В заповедта са посочени релевантните обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ, а именно: наличие на Заповед № 272з-2073/22.07.2019г. за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, издадена на основание чл. 41, т.4 от ЗЧРБ и предложение рег. № 5364р-12433/17.07.2020г. на началника на отдел ПНМ при Д„Миграция“, които са неразделна част от мотивите на оспорената заповед.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, при което не е налице отменителното основание по чл.146, т.3 от АПК. Производството по издаване на оспорената заповед е започнало служебно, съгласно чл. 24, ал.1, предл. първо от АПК, на основание издадена по отношение на жалбоподателя заповед за налагане на ПАМ ”Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. При условията на чл. 35 от АПК и спазвайки служебното начало, административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, които са оценени обективно и безпристрастно, по реда на чл. 36, ал.3 от АПК, като са направени законосъобразни изводи, обосноваващи необходимостта от издаването на процесната заповед, обективирани в Предложение за продължаване срока на настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок от 6 месеца, считано от 21.07.2020г. но не по-късно от 21.01.2021г. Както в хода на административното производство, така и по време на съдебното оспорване, жалбоподателят не представя доказателства, обосноваващи прилагането на друга алтернативна мярка, а доводите на процесуалния му представител в обратен смисъл, за липса на изискуемите предпоставки за издаване на оспорената заповед, са неоснователни и представляват единствено защитна теза.

С оглед изложеното, съдът приема, че не са налице основанията на чл. 146, т.2 и т.3 от АПК за отмяна на оспорената заповед.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, при наличие на материалноправните предпоставки на чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ. Налице са посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ. Съгласно мотивите на заповедта, същата се издава във връзка с обезпечаване изпълнението на заповед № 272з – 2073 от 22.07.2019г. на началника на група „Миграция“ при ОДМВР - Х., с

която на жалбоподателят е наложена ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и заповед № 273з – 2074 от 22.07.2019г., с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ жалбоподателят е настанен в СДВНЧ. Съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 „настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешен срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца“.

В случая, оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ, при наличие на посочените в заповедта фактически основания, тъй като по отношение на лицето е налице заповед за налагане на ПАМ, издадена на основание чл. 39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.4 от ЗЧРБ за “Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, а от друга страна е отчетено, че изпълнението на тази заповед ще продължи по-дълго време, предвид обстоятелството, че е налице забавяне при получаване на необходимите документи. Изложените в оспорената заповед мотиви съответстват на доказателствата в административната преписка, от които се установява, че са положени усилия за издаване на документи за задгранично пътуване от компетентните органи за това, а именно Посолството на Ислямска Република П., които са необходими за изпълнение на наложената им принудителна мярка “Връщане в страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, но е налице забавяне с тяхното издаване, а от друга страна е установено, че жалбоподателят не желае да окаже съдействие в тази насока, като изразява категорично желание да остане в Република България. Следователно, оспорената заповед е издадена при наличие на законовите предпоставки по чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.4 от АПК, като наведените доводи в обратен смисъл, в жалбата са неоснователни.

При преценката законосъобразността на оспорената заповед, съдът отчита и обстоятелството, че общото време на престой на чужденеца в СДВНЧ не надвишава допустимия срок за задържане (18 месеца) и съответно няма пречка срокът на настаняването да бъде продължен, при наличие на изключенията по чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ, които както вече се посочи са налице спрямо жалбоподателя. Налице е все още и разумна възможност за извеждане на чужденеца от страната, предвид предприетите действията от страна на административния орган за извеждане на лицето от страната.

Оспорената заповед, издадена на посоченото по-горе правно основание не противоречи на чл.15, § 5 и §6 от Директива 2008/115/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 декември 2008г. относно: Общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Посочените разпоредби дават възможност задържането на чужденеца да продължи най-много 18 месеца, в случаите когато, независимо от положените разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи

по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни, които предпоставки в случая са установени от административния орган. Съдът намира за необходимо да посочи, че разпоредите на Директива 2008/115/ЕО/ са транспонирани в ЗЧРБ, с което е изпълнено изискването на чл.20, §1 от същата Директива. Съгласно чл.20 §1 от Директивата държавите-членки въвеждат в сила необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, до 24 декември 2010г. С § 16 на ЗИД ЗЧРБ(ДВ бр.36 от 2009г.) се въвеждат изискванията на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, с което е изпълнено изискването на чл.20, §1, б.“б“ от Директивата, а именно: „когато държавите-членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или такова позоваване се включва при официалното им публикуване“.

Разпоредбата на чл.44, ал.8 от ЗЧРБ съответства на разпоредбата на чл.15, § 5 и § 6 от Директива 2008/115/ЕО, при което не е налице твърдяното от пълномощника на жалбоподателя несъответствие и непропорционалност на приложената мярка спрямо разпоредбата на чл.15, § 5 и §6 от цитираната Директива. По изложените съображения съдът намира, че са налице основанията по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ за продължаване на срока на настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

Оспорената заповед е законосъобразна и не са налице отменителните основания по чл.146, т.1-5 вкл. от АПК за нейната отмяна.

При този изход на спора и с оглед разпоредбата на чл.143, ал.4 от АПК, основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят е освободен от заплащането на държавна такса, но не и от разноски в производството. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Министерство на вътрешните работи-юридическото лице, в чиято структура се намира органът - ответник, разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. чл.144 от АПК.

Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М., ЛНЧ [ЕГН], от П. против Заповед рег. № 5364з-1224/17.07.2020г. на директора на Дирекция “Миграция“-МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е разпоредено продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ, за срок от шест месеца, считано от 21.07.2020г., но не по-късно от 21.01.2021г.

ОСЪЖДА Б. М., ЛНЧ [ЕГН], от П. да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100(сто)лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК препис от решението да се изпрати на

страните.

СЪДИЯ: